

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **A. S.**, narozená X
státní příslušnost Ruská federace
k pobytu hlášena na adrese X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. března 2024, č. j. OAM-53/ZA-
ZA11-P10-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala u krajského soudu žalobu, ze dne 10. 4. 2024, proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobkyni neuděluje.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve

smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. V první žalobní námitce namítala, že žalovaný nesprávně posoudil, že nebyly naplněny podmínky § 14 zákona o azylu, jelikož žalobkyně nesplnila podmínky § 13 téhož zákona. Žalobkyně uvedla, že sice nebyla v manželství se svým manželem N. S. v době, kdy mu byl udělen azyl, nicméně před uzavřením sňatku s ním byla ve vztahu nejméně 4 roky. Dle jejího tvrzení tedy nebyl jejich sňatek účelový, ale jednalo se o dlouhodobý vztah. K tomu doložila i fotografie. Dle žalobkyně se žalovaný měl zabývat možností udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Uvedla, že neposkytnutí azylu by bylo v jejím případě nehumánní, jelikož by se musela vrátit zpět do Ruské federace, opustit manžela a nesdílet s ním společný osobní život.
5. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně sdělila, že žalovaný nesprávně posoudil nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť je zřejmé, že v případě návratu do Ruské federace jí znovu hrozí vyhrožování ze strany vojenské správy, a i případné uvěznění, jelikož již v minulosti čelila vyhrožování trestním stíháním, dokonce i vězením za to, že se podílí na ukrývání svého manžela.
6. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně uvedl, že mobilizace v Ruské federaci již skončila, k čemuž odkázala i na informace na příslušných webových stránkách a dále na Institut pro studium války, dle kterého mobilizace v Ruské federaci nikdy platně neskončila. Dodala, že v případě návratu do vlasti jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy.
7. Dále sdělila, že je Česká republika vázána mezinárodními závazky, které by porušila, pokud by žalobkyni vrátila zpět do vlasti.
8. Závěrem uvedla, že žalovaný výše uvedené skutečnosti nevzal při svém rozhodování v potaz, jinak by pro něho muselo být zcela zřejmé, že pro žalobkyni je nejlepší zůstat v České republice, a ne se vrátit do Ruské federace.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
10. K první žalobní námitce uvedl, že ani kdyby měla žalobkyně další a další důkazy, kterými by podpořila existenci vztahu s manželem ještě před uzavřením manželství, nemění to nic na skutečnosti, že zákon o azylu možnost udělit žalobkyni azyl za účelem sloučení rodiny z důvodu existence rodinných vazeb vzniklých až po podání žádosti primárního člena rodiny nezná, naopak přesně v ustanovení § 13 odst. 2 vymezuje, že „předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu

azylantovi“. Zákon o azylu ani neobsahuje žádný „oslí můstek“, přes který by snad bylo možné tento nedostatek hojit prostřednictvím humanitárního azylu. Dále připomněl, že už v důvodové zprávě bylo uvedeno, že „o humanitární azyl nelze žádat“. Může být totiž udělen pouze na základě úvahy ministerstva.

11. Ke druhé žalobní námitce, tedy k doplňkové ochraně, žalovaný sdělil, že je třeba, aby měla žalobkyně primárně své vlastní důvody, přesto se však i k důvodům odvozeným nad rámec napadeného rozhodnutí vyjádřil. K otázce nástupu základní vojenské služby žalovaný uvádí své standardní stanovisko, a sice, že případný nástup základní vojenské služby, ale i případný nástup do bojů, a to z hlediska zásad, které zastává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, nelze považovat za jednání označitelné jako pronásledování. Žalovaný k tomu doplnil (na podkladě Informace OAMP - Základní vojenská služba, Účast vojáků ZVS ve válce na Ukrajině, ze dne 28. února 2024), že postihy za nenastoupení základní vojenské služby nedosahují intenzity azylově relevantních důvodů, jak je zná zákon o azylu. Za vyhýbání se odvodu k výkonu základní vojenské služby hrozí v drtivé většině pouze finanční postihy, které jsou pak řešeny na úrovni správního řízení. K otázce mobilizace, která se ale manžela žalobkyně zjevně netýká, neboť dosud ještě neabsolvoval základní vojenskou službu, pak žalovaný poukázal na podkladě výše uvedených informací, že postihy za neuposlechnutí výzev k mobilizaci nebyly v okamžiku vyhlášení tzv. částečné mobilizace v září 2022 v ruské legislativě vymezeny a neuposlechnutí této výzvy není ani v dosavadní úpravě považováno za trestný čin.
12. Pokud jde o žalobní námitky líčící obavu z uvěznění žalobkyně, neboť skrývá svého manžela, navzdory vážnosti obsahu dané obavy působí vylíčení těchto obav v žalobě, a to tím spíše, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se jimi podrobně zabývalo, poněkud naivně.
13. Dle žalovaného je zřejmé, že se žalobkyně pokouší legalizovat si svůj pobyt na území České republiky jiným způsobem, než který na její situaci dopadá. Měla by tak tedy učinit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Je třeba zdůraznit, že neudělením mezinárodní ochrany není žalobkyni pobyt na území České republiky zapovězen, tedy není povinna se do země svého původu trvale vrátit a žít jen tam a bez manžela. Jen je třeba pro účely pobytu na území České republiky zvolit jiný druh pobytového oprávnění.
14. Žalovaný tak má za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených žalovaným jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Ani doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobkyně riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Ruska. V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí.
15. Žalovaný shrnul, že neshledal obsah žalobních námitek způsobit zpochybnit jím vyslovené závěry. Správní rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a

přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Závěrem žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. ledna 2004, který říká, že: „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu neshledal důvodnou.
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 20. 1. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 19. 1. 2023 poskytla údaje k podané žádosti, konkrétně sdělila, že se narodila ve městě Novopavlovsk na území Ruské federace (dále také jen „Rusko“), je ruské národnosti, je schopna se dorozumět v jazyce ruském a částečně českém, je pravoslavná křesťanka, bez politické příslušnosti. Je vdaná, manželovi byl udělen v České republice azyl. Děti doposud žádné nemá. Do České republiky cestovala přes Tureckou republiku do Maďarska dne 9. 1. 2023, následně pokračovala automobilem do České republiky. V České republice byla poprvé v prosinci 2019, kdy poprvé viděla manžela po jeho přestěhování do České republiky. Následně bylo období koronaviru, kdy do EU necestovala. V době koronaviru v roce 2021 se s manželem viděla v Turecku, Evropa byla zavřená. Další cestu do České republiky absolvovala v březnu roku 2022, kdy měla vízum Rakouské republiky. Její poslední návštěva České republiky byla v červnu 2022 opět na rakouské vízum.
18. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Informace OAMP, Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, 31. října 2023; Informace OAMP, Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, říjen 2023, ze dne 31. října 202; Informace Finské imigrační služby, Ruská federace – Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace, ze dne 31. ledna 2023.
19. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí dne 22. 11. 2023. Seznámení s podklady bylo na žádost žalobkyně provedeno v ruském jazyce.
20. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
21. Na úvod zdejší soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

22. Před samotným vypořádáním žalobních námitek považuje krajský soud za vhodné ještě uvést, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž v tomto případě žalobkyně konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby, resp. žalobních bodů předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud tedy žalobkyně v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen zcela v obecné rovině, aniž by poukázala na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, v č. j. 4 As 3/2008-78, kde uvedl, že: „smyslem uvedení žalobních bodů § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (...). Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“.
23. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
24. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Důvody neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu odůvodnil žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí. Proti těmto závěrům žalovaného žalobkyně v žalobě nebrojila.
26. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Dle třetího odstavce téhož ustanovení je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manžel azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. V posuzované věci není pochyb o tom, že manželovi žalobkyně byl udělen azyl k 12. 6. 2020, k uzavření manželství mezi ním a žalobkyní došlo později (viz v podrobnostech str. 12 napadeného rozhodnutí). Ani tyto skutečnosti a z toho plynoucí závěry žalovaného žalobkyně v žalobě nezpochybnila.
27. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny;*

§ 13 se použije obdobně“. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.

28. Proti neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu mířila první námitka žalobkyně (viz bod 2. tohoto rozsudku).
29. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 12-13 odůvodnil, proč u žalobkyně neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobkyní, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Nutno připomenout, že v průběhu správního řízení žalobkyně vypověděla, že je zdravá a neužívá žádné léky. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by byla zvlášť těžce nemocná či těžce zdravotně postižená, aby bylo vůbec možno v jejím případě zvažovat udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu. Pro úplnost lze dodat, že ani k případnému udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů není v dané věci žádný prostor. Soud ještě podotýká, že sama žalobkyně uvedla, že opakovaně ze země původu vyjížděla, cestovala nejen do České republiky. V souvislosti s tím neuvedla žádné problémy s tímto vycestováním, proto nelze opuštění manžela vyhodnocovat jako definitivní a nehumánní.
30. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, proti němuž mířila druhá žalobní námitka, konkrétně proti neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c), neboť je dle žalobkyně zřejmé, že v případě návratu do Ruské federace jí znovu hrozí vyhrožování ze strany vojenské správy, a i případné uvěznění, jelikož již v minulosti čelila vyhrožování trestním stíháním, dokonce i vězením za to, že se podílí na ukrývání svého manžela. Dále sdělila, že je Česká republika vázána mezinárodními závazky, které by porušila, pokud by žalobkyni vrátila zpět do vlasti. K tomu soud předem sděluje, že druhá žalobní námitka zůstala ve velmi obecné a nekonkrétní rovině.
31. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
32. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu,

kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

33. Existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 17 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil především, že v Ruské federaci neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu. Se závěry zde uvedenými se krajský soud plně ztotožňuje a odkazuje na ně. Pokud žalobkyně odvozuje své obavy pouze ze skutečnosti, že byla v minulosti v zemi původu na svého manžela dotazována ze strany orgánů vojenské správy, pak tato skutečnost dle soudu udělení doplňkové ochrany z žádného z důvodů vymezených v § 14a zákona o azylu neodůvodňuje. Nutno konstatovat, že žalobkyně neuvedla a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma, proto je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Soud znovu připomíná, že obavy žalobkyně jsou zcela v rozporu s realitou, kdy ona sama neuvedla žádné potíže s vycestováním z Ruska, přičemž do České republiky cestovala opakovaně.
34. Žalovaný se rovněž na str. 17 až 18 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda by vycestováním žalobkyně do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. V podrobnostech soud odkazuje na závěry žalovaného, s nimiž souhlasí.
35. Krajský soud tak po zhodnocení výpovědi žalobkyně, důvodů podání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný nedospěl k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu.
36. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
37. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
38. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí navíc doplňuje, že žalobkyni nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani jí není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizovala jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo žalobkyně na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobkyně požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
39. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nebylo možno

udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. června 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce